
Když přijde soumrak

ZÁPADNÍ MONTANA, 1991

Alice Bodineová si ulevila za řadou prořídých borovic, k nimž se musela brodit po kolena sněhem. Holý zadek s vytetovanou vážkou (co si pořídila v Portlandu) nechtěně vystavila ledovému větru a roztrásla se zimou.

Netušila, proč se vlastně schovává, když dobrých pět kilometrů nezahlédla jediné auto. Některých zvyků se člověk asi nezbaví tak snadno, blesklo jí hlavou a natáhla si džíny.

Už ji to ale zmáhalo. Všechno to porušování zvyků, pravidel, konvencí a něčích očekávání. A tak se – přesně tři roky potom, co vyhlásila osobní emancipaci vůči všemu obvyklému a obyčejnému – octla tady a vlekla tenhle napůl zmrzlý zadek zpátky domů.

Nahodila si batoh na zádech a vracela se ve svých stopách zpět k silnici. V batohu měla všechn majetek, tedy náhradní džíny, tričko s logem AC/DC, triko s nápisem Grateful Dead, co stáhla z jednoho zapomenutého kluka někde v Los Angeles, mýdlo a šampon, co si odnesla z Holiday Inn v Rigby v Idahu, kde krátce dělala pokojskou, kondomy, nějaký ten makeup, patnáct dolarů třicet osm centů a zbytek dost slušné marjány, co zabavila klukovi, se kterým pařila v kempu ve východním Oregonu.

Říkala si, že se vrací hlavně proto, že jí došly peníze, a v žádném případě už nechtěla prát další špinavé prostěradlo po nějakém mizerovi. Zároveň pochopila, že stát se jednou z těch žen s mrtvými očima, které viděla postávat v horších čtvrtích každého města, jímž projela, bylo strašně snadné.

A měla k tomu bohužel často blízko. Když je holce zima, má hlad a strach, pak prodat svoje tělo za trochu jídla a slušný pokoj se zdá najednou v pohodě. Nakonec, jde jenom o sex, ne?

Ale byla pravda – a pravdu si Alice občas musela připustit –, že některá pravidla nedokáže porušit. A také toužila po domově. Chtěla

zpátky k mámě, sestře a prarodičům, do svého pokoje s plakáty na růžových stěnách a výhledem na hory. Přála si zase po ránu cítit z kuchyně vůni kávy a opečené slaniny a znovu si užít rychlé jízdy na koňském hřbetu.

Sestra Reenie se vdala – a nebyla to právě ta stupidní, tradiční svatba, co Alici nakonec donutilo odejít? Reenie už teď mohla mít i děcko, a přitom jistě stále vypadá perfektně. Jako vždy.

Ale i to už Alici scházelo, ta otravná dokonalost jejich Maureen.

A tak šla dál. Ve flísové bundě, co koupila v Goodwill a co příliš nehřála, a v botách, co měla už deset let, šlapala ve sněhu na úzké krajnici.

Nejspíš se jim měla ozvat z Missouly, pomyslela si. Měla spolknout hrdot a zavolat, děda by pro ni jistě přijel, a ten si kázání vždycky odpustil. Jenže se nechtěla vzdát představy, jak nečekaně přichází po cestě k ranči – možná tam dokonce hrdě nakráčí – a všechno se na chvíli zastaví.

Prostě zastaví. Pomocníci u koní, dokonce i koně a dobytek na loukách. A pak ji přiběhne vítat Blue, jejich starý pes, a na prahu se objeví maminka.

Návrat ztracené dcery.

Alice si povzdechla a chladný vítr ihned odnesl obláčky teplé páry.

Měla mít rozum. Ale když chytila stopa z Missouly, zdálo se jí to jako znamení. Zavezl ji přece pouhých dvacet kilometrů od domova.

Teď viděla, že to do setmění sotva stihne pěšky, což jí dělalo starosti. Měla sice v batohu baterku, ale baterie už docházela. Mohla si někde rozdělat oheň, jenomže představa spaní venku bez stanu, deky, jídla nebo vody, kterou dopila před několika kilometry, ji přece jenom nutila zapřít se a šlapat dál.

Snažila se představit si, jak ji uvítají. Budou rádi, že ji vidí? Snad ano, nebo určitě. Možná jí vyčtou, jak zmizela a že nechala jen krátký, povýšený vzkaz. Ale bylo jí tehdy přece čerstvých osmnáct a mohla si dělat, co chtěla. Což nebylo studium na vysoké, manželská klec nebo pitomá práce na ranči.

Toužila po svobodě, a tak si ji vzala.

Teď, v jednadvaceti, se vědomě *rozhodla* vrátit domů.

Možná by jí práce na ranči nebo pár lekcí na nějaké škole tolik nevadily.

Byla už dospělá ženská.

Dospělé ženské sice teď drkotaly zuby zimou, ale nezastavila se. Doufala, že tam babička s dědou stále jsou, i když si občas v úleku a s pocitem viny pomyslela, že je nejisté, jestli oba ještě žijí.

Ale jasně že žijí, ujišťovala se v duchu, vždyť byla pryč jenom tři roky. Babi se snad nevydrží zlobit dlouho, ne, možná jí akorát trochu vyhubuje. Podívej, jak jsi hubená! A co sis to proboha udělala s vlasy?

Pobavená tou myšlenkou si posunula lyžařskou čepici níž na krátkých vlasech, které si nechala zesvětlit, jak to nejvíc šlo. Líbilo se jí být blondatá, už proto, že jí ta stylová barva mnohem víc zvýrazňovala zelené oči.

Moc se těšila představou dědečkova srdečného objetí, taky pořádného jídla – Díkůvzdání už bylo přece za dveřmi – a tím, jak bude své upjaté rodnice vyprávět o dobrodružstvích, co má za sebou.

Viděla Tichý oceán, prošla se po Rodeo Drive skoro jako filmová hvězda a dvakrát byla placená jako náhradnice při skutečném filmovém natáčení. Dostat opravdovou roli bylo sice nakonec mnohem těžší, než si představovala, ale aspoň to *zkusila*.

Dokázala si, že se o sebe umí postarat. Viděla, vyzkoušela a zažila spoustu nových věcí, a může to nakonec udělat znovu, jestli ji budou doma příliš otravovat.

Zamrkala a otráveně si utřela slzy, co se jí draly do očí. Prosit nebude, to ne. Nehodlá se dožadovat, aby ji vzali zpátky.

Přesto si nic nepřála víc než se konečně octnout doma.

Podle polohy slunce poznala, že do setmění na ranč nedorazí, a ve vzduchu ucítila nový sníh. Ale možná, jenom možná, by si mohla zkrátit cestu přes les a pole a dostat se do večera aspoň ke Skinnerovým.

Zastavila se a váhala. Bezpečnější je zůstat na silnici, jenže zkratka přes pole zase ušetří několik kilometrů. A kdyby zabloudila, dá se přenocovat v některé z chat. Najde se tady pár boud pro zálesáky – stačí vypáčit dveře. Rozdělá si tam oheň a při troše štěstí najde i starou konzervu s jídlem.

Zadívala se na nekonečnou silnici a pak na sněhem pokrytá pole, za nimiž se rýsovaly vrcholy hor s bílou čepicí na tmavošedém horizontu, oznamujícím soumrak a nové sněžení.

Později mnohokrát vzpomínala na tohle zaváhání, kdy stála v ostrém větru na kraji silnice, na těch pár minut, které ji dělily od rozhodnutí odbočit do pole směrem k horám a ztratit se ve stínu borovic.

Přestože šlo o první zvuk – kromě vlastního dechu, křupání sněhu pod nohama a kvílení větru – jaký za dlouhé hodiny slyšela, nejprve v něm hukot motoru nerozeznala.

Když si uvědomila, co slyší, vrátila se rychle na silnici a srdce jí při pohledu na přibližující se pick-up poskočilo.

Místo aby jen zvedla palec jako obvykle, zamávala na auto oběma rukama, aby dala najevo, že má potíže.

Možná se tři roky toulala po městech, pořád však byla holkou z venkova, čili věděla, že osamělé ženské, co potřebuje pomoc, tady zastaví každý.

Když řidič zabrzdil, Alice měla pocit, že nikdy neviděla nic krásnějšího než zrezivělý modrý ford s korbou přikrytou plachtou a nálepkou *Pravý patriot* na předním skle. A když se řidič naklonil a stáhl okénko, málem se vděčností rozplakala.

„Koukám, že byste potřebovala píchnout.“

„No, svezení by mi vážně bodlo.“ Krátce se usmála a prohlížela si ho. Potřebovala, aby ji naložil, ale zas tak hloupá nebyla.

Měl na sobě obnošený kabát s beránkem a na krátkých, tmavých vlasech hnědý klobouk.

Pohledný chlap, pomyslela si, to nikdy neškodilo. Trochu starší, tak kolem čtyřiceti, a jeho tmavé oči působily přátelsky.

Z rádia zaslechla veselé country.

„Kam až jedete?“ zeptal se protáhlým přízvukem západní Montany, což jí také znělo jako hudba.

„Na ranč Bodine. To je...“

„Jasně, vím, kde to je, jedu kolem. Naskočte si.“

„Díky. Vážně moc děkuju.“ Shodila si batoh z ramene, a když nastoupila, uložila si ho k nohám.

„Měla jste poruchu? Žádného auta jsem si nevšiml.“

„Ne.“ Alice vděkem téměř nemohla mluvit, zvláště když ucítila sálavé teplo topení v kabině. „Jedu z Missouly. Chytila jsem stopa, ale museli odbočit jinam asi deset kilometrů zpátky.“

„Vy jdete deset kilometrů pěšky?“

Alice blaženě přivřela oči, jak jí mrazem ztuhlé prsty na nohou pookřály.

„Jste první, kdo jel za celé dvě hodiny kolem. Netušila jsem, že budu muset šlapat tak dlouho. Jsem vám moc vděčná, že už nemusím.“

„To je velká štreka pro osamělou drobnou holku a navíc se stmívá.“

„Já vím. Měla jsem štěstí, že jste se objevil.“

„Měla jste štěstí,“ opakoval.

Letící pěst vůbec nezaregistrovala, tak nečekaně to přišlo. Měla jen dojem, že jí explodoval obličej. Přestože ztrácela vědomí, ještě se napřáhla před sebe.

Druhou ránu už necítila.

Muž se pohyboval hbitě, vzrušený, že mu takový dárek spadl do klína. Vytáhl ji z kabiny a přenesl její bezvládné tělo pod plachtu na korbu.

Svázal jí ruce i nohy, ucpal jí ústa a přehodil přes ni starou deku.

Přece jen si nepřál, aby zmrzla, než ji dopraví domů.

A to bylo mnohem dál než nějakých pár mil.